

54

D E K R E T

z dnia 3 lutego 1947 r.

o odszkodowaniu dla funkcjonariuszów służby bezpieczeństwa publicznego, żołnierzy Wojska Polskiego i członków Ochotniczej Rezerwy Milicji Obywatelskiej, którzy utracili zdolność do pracy w walce z wrogami Polski Demokratycznej, oraz dla osób pozostałych po poległych w tej walce.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Przepisy niniejszego dekretu dotyczą:

- a) funkcjonariuszów Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego i Urzędów Bezpieczeństwa Publicznego, Milicji Obywatelskiej, Straży więziennej i żołnierzy Korpusu Bezpieczeństwa Wewnętrznego, w dalszym ciągu zwanych funkcjonariuszami służby bezpieczeństwa pu-

- blicznego oraz członków Ochotniczej Rezerwy Milicji Obywatelskiej,
- b) żołnierzy Wojska Polskiego,
- c) osób pozostałych po wymienionych pod lit. a) i b).

Art. 2. 1. Za osoby pozostałe uważa się:

- a) wdowę, chociażby związek małżeński nie był zawarty w formie prawem przepisanej, jeżeli pozostawała w trwałej wspólnocie małżeńskiej z poległym lub zmarłym;
- b) żołnierzy Wojska Polskiego, dzieci pozamałżeńskie oraz sierbow — do 18 roku życia, a jeżeli kształcą się

w szkołach średnich, wyższych lub zawodowych — do 25 roku życia;

- c) niezdolnego do pracy zarobkowej wdowca;
- d) rodziców i osoby niezdolne do pracy zarobkowej, o ile rodzice lub osoby te pozostawały na wyłącznym utrzymaniu poległego lub zmarłego.

2. W przypadku zawarcia ponownego związku małżeńskiego małżonek traci prawo do świadczeń, wynikających z dekretu niniejszego.

Art. 3. 1. Funkcjonariusze służby bezpieczeństwa publicznego, żołnierze Wojska Polskiego i członkowie Ochotniczej Rezerwy Milicji Obywatelskiej, którzy w związku z walką z wrogami Polski Demokratycznej doznali stałego lub czasowego uszkodzenia zdrowia w stopniu powodującym ich całkowitą lub częściową niezdolność do pracy zarobkowej, otrzymują jednorazową odprawę; a w przypadku całkowitej niezdolności do pracy zarobkowej ponadto zasiłek w ciągu roku.

2. Jednorazowa odprawa wynosi:

- a) przy utracie zdolności do pracy zarobkowej od 15% do 39% — kwotę równą sześciomiesięcznemu uposażeniu;
- b) przy utracie zdolności do pracy zarobkowej od 40% do 74% — kwotę równą dziewięciomiesięcznemu uposażeniu;
- c) przy utracie zdolności do pracy zarobkowej od 75% do 100% — kwotę równą dwunastomiesięcznemu uposażeniu.

3. Zasiłek w wysokości miesięcznego uposażenia wypłaca się w ciągu roku, począwszy od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym funkcjonariusz służby bezpieczeństwa publicznego, żołnierz Wojska Polskiego albo członek Ochotniczej Rezerwy Milicji Obywatelskiej doznał uszkodzenia zdrowia.

4. Funkcjonariusz służby bezpieczeństwa publicznego, któremu wskutek częściowej utraty zdolności do pracy zarobkowej powierzone zostają nowe czynności służbowe, związane z niższym uposażeniem, nie może być przeniesiony do niższej grupy uposażeniowej. Ponadto zachowuje on prawo do odprawy, określonej w tym artykule.

Art. 4. Procent utraty zdolności do pracy ustala się zgodnie z obowiązującymi przepisami lekarskimi, dotyczącymi określenia utraty zdolności zarobkowej inwalidów wojennych i woj-skowych.

Art. 5. 1. Osoby pozostałe (art. 2) po funkcjonariuszu służby bezpieczeństwa publicznego, żołnierzu Wojska Polskiego lub członku Ochotniczej Rezerwy Milicji Obywatelskiej, poległym w walce z wrogami Polski Demokratycznej albo zmarłym wskutek uszkodzenia zdrowia w tej walce albo w związku z tą walką, otrzymują jednorazową odprawę i zasiłek w ciągu roku.

2. Jednorazowa odprawa wynosi kwotę równą dwunastomiesięcznemu uposażeniu.

3. Zasiłek w wysokości miesięcznego uposażenia wypłaca się w ciągu roku, począwszy od pierwszego dnia miesiąca, następującego po śmierci funkcjonariusza.

Art. 6. 1. Podstawą obliczenia odprawy i zasiłku jest uposażenie ze wszystkimi dodatkami, jakie przysługiwało funkcjonariuszowi służby bezpieczeństwa publicznego, oficerowi, podoficerowi zawodowemu i podoficerowi nadterminowemu w miesiącu, w którym poległ lub doznał uszkodzenia zdrowia.

2. Podstawą obliczenia dla żołnierzy Wojska Polskiego służby zasadniczej jest:

- a) dla szeregowców i st. szeregowców — uposażenie, pobierane przez kaprali nadterminowych,
- b) dla podoficerów — uposażenie pobierane przez podoficerów nadterminowych z wszystkimi dodatkami.

3. Podstawą obliczenia dla szeregowych członków Ochotniczej Rezerwy Milicji Obywatelskiej jest uposażenie, pobierane przez szeregowych Milicji Obywatelskiej ze wszystkimi dodatkami, a dla komendantów Ochotniczej Rezerwy Milicji Obywatelskiej uposażenie, jakie pobiera ze wszystkimi dodatkami komendant Milicji Obywatelskiej odpowiedniej jednostki organizacyjnej.

4. Podstawa obliczenia dla funkcjonariuszów służby bezpieczeństwa publicznego i Ochotniczej Rezerwy Milicji Obywatelskiej nie może być niższa niż według X grupy uposażenia dla podoficerów i według XII grupy uposażenia dla szeregowców.

Art. 7. Funkcjonariuszom Straży Więziennej i rodzinie po nich pozostałej przysługuje prawo wyboru pomiędzy uprawnieniami, wynikającymi z dekretu niniejszego, a prawem do odszkodowania na podstawie art. 58 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o Straży Więziennej (Dz. U. R. P. Nr 74, poz. 667).

Art. 8. Przyznanie świadczeń na podstawie dekretu niniejszego nie narusza prawa do eme-

rytury, renty inwalidzkiej, pensji wdowiej i sieroczej oraz pośmiertnego, przysługujących na mocy innych przepisów prawnych.

Art. 9. Osobom pozostałym (art. 2), które korzystają z rocznego zasiłku na podstawie dekretu niniejszego, nie przysługuje przez ten czas prawo korzystania ze świadczeń na podstawie dekretu z 13 listopada 1945 r. o zasiłkach i pomocy dla wdów i sierot po ofiarach wrogów demokratycznego ustroju Polski (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 294).

Art. 10. 1. Orzeczenie o niezdolności do pracy wydają komisje lekarskie przy Wojewódzkich Urzędach Bezpieczeństwa Publicznego, przy Wojewódzkich Komendach Milicji Obywatelskiej, przy Korpusie Bezpieczeństwa Wewnętrznego i przy Ministerstwie Bezpieczeństwa Publicznego. Odwołanie przysługuje do komisji lekarskiej przy Ministerstwie Bezpieczeństwa Publicznego w terminie 14-dniowym od daty otrzymania orzeczenia.

2. W stosunku do żołnierzy Wojska Polskiego orzeczenie o utracie zdolności do pracy zarobkowej wydają wojskowe komisje lekarskie przy określaniu niezdolności do służby wojskowej w chwili zwalniania z wojska.

Art. 11. 1. Decyzję wstępną o przyznaniu i wymiarze sum z niniejszego dekretu oraz o sposobie podziału przyznanych sum pomiędzy osoby wymienione w art. 2 wydają: Komendant Główny Milicji Obywatelskiej, Dowódca Korpusu Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Szef właściwego Wojewódzkiego Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego, a w stosunku do żołnierzy Wojska Polskiego właściwy dowódca okręgu wojskowego.

2. Decyzję wstępną co do funkcjonariuszów władz naczelnych i straży więziennej wydaje odpowiednia władza naczelna.

3. Decyzję wstępną o odprawie i zasiłku właściwa władza wydaje na podstawie orzeczenia o niezdolności do pracy.

Art. 12. Od decyzji wstępnej stronie przysługuje odwołanie w drodze służbowej w ciągu 7 dni od dnia doręczenia odpisu decyzji wstępnej do Ministra Bezpieczeństwa Publicznego lub Ministra Obrony Narodowej, którzy rozstrzygają ostatecznie.

Art. 13. 1. Każda decyzja wstępna niezaskarżona w drodze odwołania winna być przedłożona Ministrowi Bezpieczeństwa Publicznego lub Ministrowi Obrony Narodowej do zatwierdzenia.

2. Wypłata odprawy lub zasiłku może nastąpić dopiero po wydaniu decyzji na skutek odwołania albo po zatwierdzeniu decyzji wstępnej przez Ministra Bezpieczeństwa Publicznego lub Ministra Obrony Narodowej.

3. Minister Bezpieczeństwa Publicznego lub Minister Obrony Narodowej może zmienić lub uzupełnić decyzję wstępną przedłożoną w drodze odwołania lub do zatwierdzenia.

Art. 14. W przypadku istotnej zmiany w stosunkach osób pozostałych (art. 2 ust. 1) lub utraty przez małżonka prawa do zasiłku (art. 2 ust. 2) Minister Bezpieczeństwa Publicznego lub Minister Obrony Narodowej może zmienić zatwierdzoną decyzję wstępną i dokonać nowego podziału zasiłku pomiędzy osoby uprawnione.

Art. 15. Prezydent Krajowej Rady Narodowej może na wniosek Ministra Bezpieczeństwa Publicznego lub Ministra Obrony Narodowej przyznać świadczenia wynikające z dekretu niniejszego osobom, wymienionym w art. 1 i 2, gdy uszkodzenie zdrowia lub śmierć nastąpiły przed uzyskaniem mocy obowiązującej przez dekret niniejszy.

Art. 16. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Obrony Narodowej i Ministrowi Bezpieczeństwa Publicznego w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 17. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 sierpnia 1946 r. w stosunku do funkcjonariuszy służby bezpieczeństwa publicznego i żołnierzy Wojska Polskiego, a od dnia 1 maja 1946 r. w stosunku do członków Ochotniczej Rezerwy Milicji Obywatelskiej.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

w/z Minister Obrony Narodowej:

Marian Spychalski

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:

Stanisław Radkiewicz

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski